

— Кога по-вече, кога по-малко — за кжщнитѣ нужди...

— Майка ти на работа ли е?

— Болна е! Отъ както татко отиде на война, боледува...

— По-голѣми братя имашъ ли?

— Азъ съмъ най-голѣмия... Слѣдъ мене идатъ другитѣ: Тошо, Мара, Ваньо...

— За всички ти се грижишъ... Браво!...

Господинътъ погали милото дѣте по главичата.

— Дърва, брашно и газъ имате ли?

— При заминаване татко ни остави половинъ човалъ брашно..... Сега нѣмаме... И дърва нѣмаме... Нито вжглица... Всѣка вечеръ купувамъ по една малка свѣщъ...

— Съ какво се занимаваше татко ти?

— Расилень!

— Въ кое отдѣление си?

— Въ четвърто!

Господинътъ брѣкна въ джобъ, извади кисия.

— Ето единъ левъ, — рече на вѣстникопродавчето. — Вземи го!

— Кои вѣстници искате?

— Никои... Подарявамъ ти го..

— Ако нуждата ме е накарала да продавамъ вѣстници, не значи, че трѣба да бжда и просякъ... Задържете

си паритѣ... Мама не ми позволява да върша това срамно занятие! Нито татко...

Очуди ме гордостъта на това дѣте. Порази ме неговата интелигентность, .. Родено отъ бѣдна срѣда, израсло въ оскуждность и неволя, то бѣ възпитано. Честниятъ начинъ, по който вадѣше хлѣба си издигна това мило, хубаво създание въ очитѣ ми.

Господинътъ бѣ слисанъ. Той хвърли гузенъ погледъ наоколо. Сѣкашъ, се засрами отъ себе си...

— Какъ те казватъ? — попита.

— Борисъ!

— Дай ми, Борисчо, отъ всички вѣстници по единъ...

Малкиятъ продавачъ отдѣли и ги сложи на масата.

— Петъ вѣстника по петъ стотинки — двадесетъ и петъ... Трѣбва да ви върна седемдесетъ и петъ...